

Sygn. akt IV CSK 499/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku R. O.
przy uczestnictwie M. B., [...]
o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku po H. B.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania M. B. wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 października 2013 r. „na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2) oraz pkt 4) k.p.c., wobec tego, iż:

- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu przyjęcia błędnej wykładni art. 952 k.c. przez Sąd II instancji
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia przez Sąd II instancji zasad swobodnej oceny dowodów, w postaci zbudowania wniosków z opinii i wyjaśnień biegłego, które z nich nie wynikają”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ograniczając się na uzasadnienie twierdzenia o jej wystąpieniu do powtórzenia sformułowanych w skardze zarzutów oraz częściowo także argumentacji przedstawionej w ramach ich uzasadnienia. Podstawy skargi wraz z ich uzasadnieniem samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Analiza przedstawionej argumentacji prowadzi do wniosku, że uczestnik oczekiwał ponownej oceny konkretnych okoliczności sprawy pod kątem wystąpienia przesłanek testamentu ustnego. Skarżącemu chodziło w istocie o poddanie kontroli

Sądu Najwyższego trafności rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, samo jednak oczekiwanie takiej kontroli nie stanowi powodu przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy dodać, że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi zostało przez uczestnika częściowo oparte na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który nie może stanowić skutecznej podstawy skargi (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skarżący całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie twierdzenia o jej wystąpieniu nie zawiera wymaganej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanego w skardze przepisu prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstawy skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Skarżący jako podstawę wniosku wskazał także art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie wyjaśniając, co miałoby świadczyć o wystąpieniu przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wymienionej w tym przepisie. Ponieważ uczestnik nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby przemawiać za tym, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni określonego przepisu prawa, który budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, również tę przesłankę należało uznać za niewykazaną.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, gdyż odpowiedź wnioskodawczyni na skargę, do której nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą jej odpisu pełnomocnikowi skarżącego, podlegała zwrotowi (art. 132 § 1 zd. trzecie k.p.c.).